

GEHEELD DOOR DE LIEFDE

Mijn dank gaat uit naar:

God de Vader, zijn Zoon Jezus en de heilige Geest

De liefde van mijn leven, Roland

Mijn dochter Ashley

Vincent en Ruby Berhиту

Toos Heemskerk (destijds werkzaam bij Scharlaken
Koord)

Medewerkers van Scharlaken Koord

Medewerkers van De Hoop Dordrecht (periode
2007/2008)

Marijke Dompig (mijn vriendin, door haar interven-
tie liet ik me opnemen bij De Hoop)

Mijn vader en moeder

Broeders en zusters Kom en Zie, Rotterdam-
Oostplein

Wonderful Free Life Ministry, Maasdijk

Mieke Beiler (coach)

Janneke Bos (coach)

Robert van Mierlo (coach)

Petra Berkouwer

Ruth Sabajo (ZorgGevoel)

Wilfred Hermans

Meraja Warner (psycholoog PsyQ Rotterdam)

Oscar Limahelu (fotograaf)

Semmy, mijn chihuahua

Geheeld door de liefde

Over leven na trauma's,
drugs en prostitutie

Deborah Seymonson-Verboon

Buijten & Schipperheijn *Motief*
Amsterdam

ISBN: 978-94-6369-266-3

© 2024 Buijten & Schipperheijn *Motief*
Amsterdam

Behoudens uitzonderingen krachtens de Auteurswet van 1912 mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgevers.

Voor het maken van kopieën uit deze uitgave, ook voor zover toegestaan door de Auteurswet, zijn vergoedingen verschuldigd. Voor betaling van vergoedingen en voor toestemming voor het overnemen van gedeelten in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken wende men zich tot de uitgevers.

Dit boek is tot stand gekomen in samenwerking met Scharlaken Koord, een project van Tot Heil des Volks.

Tekst binnenwerk: Deborah Seymonson-Verboon en Wilfred Hermans

Foto's omslag: Oscar Limahelu, Lima Fotografie, Gouda,
www.limafotografie.nl

Vormgeving omslag: Theresia Koelewijn,
www.theresiakoelewijn.nl

Vormgeving binnenwerk: Andries Mol,
www.studio-mol.com

Inhoud

Woord vooraf	7
Hoofdstuk 1: ‘Lieverd, je bent goed zoals je bent’	13
Hoofdstuk 2: Langzaam gebroken	20
Hoofdstuk 3: Van kwaad tot erger	27
Hoofdstuk 4: Mijn eerste ervaring met Jezus	37
Hoofdstuk 5: Ready to marry...?!	43
Hoofdstuk 6: Zwanger	48
<i>Interview Toos Heemskerk</i>	55
Hoofdstuk 7: Mijn dochter Ashley	58
<i>Interview Ashley</i>	62
Hoofdstuk 8: Van De Hoop naar hopeloos	70
Hoofdstuk 9: Een leeg huis, een leeg hart	78
Hoofdstuk 10: De liefde!	83
<i>Interview Roland</i>	87
Hoofdstuk 11: Mijn droom	92

Woord vooraf

Dit boek is mijn persoonlijke reis door duisternis naar licht, van wanhoop naar hoop, en uiteindelijk van gebrokenheid naar genezing. Het is mijn verlangen om hoop te bieden. Ik wil met dit boek laten zien dat er altijd een weg is naar vrijheid, zelfs als je die weg niet ziet.

Het verhaal waar ik je in meeneem, is niet ‘zomaar’ een levensverhaal, maar een getuigenis van de genade die ik heb gevonden in Christus. Een genade die mijn identiteit heeft gevormd, zelfs toen ik mezelf nog niet kende. Gelovigen kunnen wel roepen: ‘Jouw identiteit ligt in Jezus!’, maar ook daarmee wist ik nog niet wie ik daadwerkelijk was. Dat identiteitsprobleem zie ik, in combinatie met een occulte belasting, als de achterliggende oorzaak van mijn verleden met prostitutie en drugs.

Misschien is het goed dat ik je alvast iets over mijzelf vertel, zodat je een beeld krijgt van wie er in dit boek aan het woord is. Ik ben Deborah, getrouwd met Roland, moeder van Ashley en oma van drie kleinkinderen. Ik kan als een kind zo blij worden van de kleinste

dingen, zoals een mooi muziekstuk, dansen, sporten, een goed boek of een film. Tegelijk kan ik ook heel verdrietig zijn. Vroeger verdronk ik er zelfs in, maar door de jaren heen heb ik geleerd om beter met die verdrietige gevoelens en intense emoties om te gaan.

Hooggevoelig

Als je dit zo leest, zal het je niet verrassen dat ik al mijn hele leven een hooggevoelig persoon (HSP) ben. Dat betekent kortweg dat alles bij mij hard binnenkomt: woorden, blikken, kritiek, feedback – ik beleef het allemaal intens. Daarom heb ik geregeld behoefte aan rust om de overweldigende prikkels te verwerken. Daarnaast heb ik veel inlevingsvermogen en een rijke belevingswereld, ik voel en denk veel en non-stop. Als hoogsensitief persoon heb ik moeten leren om mijzelf te beschermen, want ook verdriet en angsten van mensen om mij heen komen hard binnen. Hsp'ers lopen het risico te midden van alle prikkels zichzelf te verliezen en zodoende vast te lopen. Dat is een leerproces en inmiddels ervaar ik mijn hooggevoeligheid als een geschenk. Ik heb geleerd om er beter mee om te gaan en die te transformeren tot iets moois. Ja, ik help anderen graag, ben zeer bewogen over hen en leef intens met mensen mee – maar daar hoeft ik niet zelf aan onderdoor te gaan. Ik heb grenzen leren stellen, en dat lukt alleen als je jezelf en je eigen grenzen kent.

Borderline

Op een gegeven moment is bij mij een borderline-persoonlijkheidsstoornis vastgesteld. Daar heb ik

vele jaren therapie voor gekregen. Ik vertoonde alle kenmerken van borderline, inclusief zelfdestructief gedrag en moeite met het aangaan van relaties. Mijn hechtingspatronen waren complex; ik kon intens hecht zijn met iemand en diegene vervolgens keihard afstoten. Voor mezelf opkomen was een enorme uitdaging: ik deed het niet, óf op een agressieve manier. Mijn felheid en plotselinge stemmingswisselingen maakten het voor anderen moeilijk om met me om te gaan. Vriendinnen had ik meestal niet, liever trok ik op met jongens. Gelukkig is er tenminste één vriendschap met een vriendin stabiel gebleven, ik ken haar al sinds mijn negende levensjaar.

Prostitutie en drugsverslaving

Niemand komt zomaar in de prostitutie terecht, dus ik ook niet. Ik ben altijd een tikkeltje naïef geweest. Ik was erg gevoelig voor sfeer, kon me daarin totaal verliezen en helemaal betoverd raken door iets wat ik mooi vond, zonder na te denken over de consequenties of de werkelijke betekenis ervan. Mensen om mij heen merkten dit waarschijnlijk op, waardoor ik een gemakkelijk doelwit werd voor misbruik. Mijn verlangen naar vriendschap, intimiteit en relaties dreef me, maar ik kon niet onderscheiden welke personen goed voor mij waren. Ondertussen waren er altijd een innerlijke leegte en emotionele pijn die ik niet wilde voelen. Ik was vooral bezig met het vinden van iets of iemand om mij een goed gevoel te geven; niemand wil toch eenzaam zijn en zich ellendig voelen? Ik zeker niet. Dat bracht me uiteindelijk op de heilloze en allesvernietigende weg van prostitutie en drugsverslaving.

Strijd aangegaan

Ik heb mijn kwetsbaarheden onder ogen leren zien, mijn identiteitsproblemen aangepakt en ben de strijd met HSP en borderline aangegaan. Het was geen makkelijke weg, maar door eindeloos veel therapie, zelfreflectie en de liefde van mijn dierbaren heb ik geleerd om mijn gevoelens te reguleren, mijn grenzen te stellen en mezelf te accepteren. Alleen in moeilijke situaties kan ik het nog lastig vinden mijn emoties te doseren, bijvoorbeeld rondom de cognitieve achteruitgang van mijn moeder. Daarin blijf ik kwetsbaar, maar niet meer op een destructieve manier. Ik heb al acht jaar geen zucht meer naar drugs. Daar is heel wat aan voorafgegaan: dialectische gedragstherapie, negen jaar psychotherapie, heel veel individuele en groepstherapie, emotieregulering, leren omgaan met teleurstelling en afwijzing.

Dochter en moeder

Ik draag dit boek op aan de twee belangrijkste vrouwen in mijn leven, mijn moeder en mijn dochter. Ik ben hun beiden heel dankbaar dat ze mij nooit in de steek hebben gelaten. Zij zijn een voorbeeld voor mij. Mijn dochter is het levende bewijs dat zelfs in de puinhoop van mijn leven iets moois en puurs kon groeien. Daarnaast geloof ik dat het verhaal van mijn dochter aan kinderen van ouders met een psychische kwetsbaarheid hoop kan geven, maar ook tienermoeders kan bemoedigen.

Ik deel mijn verhaal in de hoop dat het anderen zal inspireren. Voor degenen die in stilte huilen, worstelen

met gebrokenheid en op zoek zijn naar genezing wil ik een boodschap van hoop brengen. Je kunt vanuit labiliteit stabiliteit vinden, en met al je kwetsbaarheden kun je een stabiel leven leiden. Ik ben er het levende bewijs van.

Dit boek is een reis die via de donkerste hoeken van prostitutie en drugsverslaving leidt naar een bevrijding die ik nooit voor mogelijk had gehouden. Tegelijk vertelt dit boek niet alleen mijn verhaal; het is een uitnodiging voor iedereen die verlangt naar redding, waarheid en genezing. Ik hoop vanuit het diepst van mijn hart dat mijn verhaal op plekken van wanhoop en duisternis net dat beetje licht kan zijn waar ieder mens naar verlangt.

Veel zegen voor jou!
Deborah Seymonson-Verboon

Ik ben klein en zit in de kerk. Ik ben hier met mama. Er zijn heel veel mensen om mij heen. Opeens lopen er tranen over mijn wangen, ik word helemaal warm vanbinnen. Ik moet huilen en kan niet meer stoppen. God raakt me aan. Hij is mijn hemelse Vader, Hij houdt van mij!

Deborah

*Laat mij u vertellen hoe gelukkig God mij heeft gemaakt!
Want Hij heeft mij gekleed in gewaden van heil en een mantel van gerechtigheid over mijn schouder gelegd.
Ik lijk wel een bruidegom in zijn trouwpak of een bruid met haar sieraden.*

Jesaja 61:10 (Het Boek)

*U veranderde mijn droevig gebed in een blij danklied. U nam mijn rouwkleding af en bekleedde mij met vreugde. Zodat ik voortdurend lofliederen voor U zou zingen.
Here mijn God, ik zal U altijd blijven prijzen.*

Psalm 30:12 (Het Boek)

'Lieverd, je bent goed zoals je bent'

God heeft mij klaar moeten maken om dit boek te schrijven. Het kostte me namelijk best moeite om eraan te beginnen, vooral vanwege mijn familie. Van nature geef ik mijzelf makkelijk bloot, maar mijn familie is dat niet gewend. Thuis was het gangbaar dat je de vuile was niet buiten hangt, je laat niet gauw het achterste van je tong zien. Daarom moest ik mijn onzekerheid leren loslaten over hoe zij, maar ook vrienden en kennissen, zullen reageren. Mijn moeder is al in de tachtig en gaat cognitief achteruit, mijn vader is iets jonger. Zij laten naar de buitenwereld liever alleen de mooie kanten zien. Mijn ouders hebben me geleerd me beter, netter, beschaafder en intelligenter voor te doen dan ik ben. Ze hebben mij geleerd me sociaal aangepast te gedragen en dat heb ik weer aan mijn dochter overgedragen. We moesten thuis netjes Nederlands praten, niet Surinaams. Dat ik studeerde en werkte was veel belangrijker dan hoe ik me voelde. Terwijl ik een enorm gevoelsmens ben, dus ik praatte juist graag over mijn gevoel. Maar dat lukte nooit goed bij mijn ouders, en nog steeds niet. We kunnen uren praten en samen eten, heel gezellig en warm, maar nooit spreken we over de diepere dingen. Ik ver-

moed dat ze niet weten hoe dat moet. Misschien vinden ze het eng?

Beschermd opgevoed

Ik ben op 6 februari 1975 geboren in Rotterdam. Ik ben de jongste en heb twee oudere broers; we zijn om de vijf jaar geboren. Mijn moeder is Surinaams. Ze was verpleegkundige, een harde werker, zorgzaam en zeer gelovig; ze zong thuis vaak kerkelijke liederen, vooral van Johannes de Heer. Haar tweelingzus was vaak bij ons, ze waren onafscheidelijk. Mijn vader is Surinaams-Chinees, mijn moeder Surinaams-Hindostaans.* Ik werd beschermd opgevoed. Van mijn eerste schooljaren herinner ik me weinig meer, maar ik weet nog wel dat het fijn was op school, dat de juf lief was en ik een bruine pop had, Bella. Op een gegeven moment verhuisden we van Rotterdam-West naar Zevenkamp, een nieuwe woonwijk, een van de betere uit die tijd. Thuis kreeg ik alles wat m'n hartje begeerde, m'n ouders hadden genoeg. Met kerst was de tafel mooi gedekt, elk jaar kwam er een groot gourmetstel op tafel en tafelden we urenlang. Ik herinner me heerlijke vakanties in Oostenrijk en Spanje. Mijn vader werkte in concertgebouw De Doelen, later werkte hij in theater Zuidplein als boekhouder. Dankzij zijn werk bezochten we dus vaak het theater. Verjaar-

* De voorouders van Surinaamse Hindostanen komen uit India, maar de bevolkingsgroep leeft tegenwoordig voornamelijk in Suriname en Nederland. Het woord Hindostanen wordt vaak verward met hindoestanen, maar Hindostanen verwijst naar een etnische bevolkingsgroep, geen religieuze. (Bron: oneworld.nl)

dagen vierden we groots, met veel eten en familie. We kleedden ons dan mooi, we dansten, genoten, lachten. Mijn broers waren heel muzikaal, ze speelden allerlei instrumenten, volgens mij al voordat ze twaalf waren. Er was dus altijd muziek in huis, ik stond ermee op en ging ermee naar bed. Mijn broers waren veel groter dan ik, zij mochten 's avonds weg. Ik vroeg me altijd af wat ze zoal deden. Later ontdekte ik dat ze in allerlei bands speelden, van reggae tot hardrock.

Demonische belasting

Ik heb niet altijd Deborah geheten. Bij mijn geboorte gaven m'n ouders mij de naam Natasja. Dat zit zo: mij is ooit verteld dat er een vloek onze familie was binnengekomen doordat mijn vader vrijmetselaar was. Alles wat later met mij is gebeurd, is ontstaan vanuit die occulte belasting. De duivel had een plan met mijn leven. Hij wil ons vermoorden, jou ook. Hij is reëel, daarom kan ik zijn rol niet weglaten uit dit boek.

Toen ik anderhalf jaar oud was, woonde ik een tijdje bij mijn tante Selma in huis, in Suriname. Zij vertelde mij daar later het volgende over: ik sliep op een kamertje en sprak elke nacht met een man die in de kast zou zitten. Toen mijn moeder dit verhaal hoorde, vond ze het zo bizar dat ze besloot om zelf in die kamer te gaan slapen. 's Nachts werd er inderdaad geklopt op die kast. Het bleek dat een vorige bewoner van dat huis in die kast zelfmoord had gepleegd. Mijn tante vermoedde dat dit toch een occulte invloed op mij heeft gehad, dat ik me er op de een of andere manier voor heb opengesteld. Misschien verklaart dit

waarom ik het op mijn achttiende heel normaal vond dat ik in de prostitutie terecht kwam. Ik hoefde eigenlijk niets te leren, ik deed het als vanzelfsprekend.

Toen ik nog een kind was, heeft mijn moeder eens een trui voor mij gebreid met de naam *Natas*, meer paste er blijkbaar niet op. Toen ik eens in die trui voor de spiegel stond, las ik door het spiegelbeeld *sataN*. Daar schrok ik enorm van. Jaren later, tijdens een driedaagse christelijke conferentie, kreeg ik van medewerkers het advies mijn naam laten wijzigen in Deborah. Ze vertelden me dat het in de Bijbel vaker voorkomt dat God aan mensen een nieuwe naam gaf. Ik moest terugdenken aan die trui en vond dit een wijs advies. Daarnaast wilde ik zelf niet meer geïdentificeerd worden met mijn oude leven.

Nieuwe jurken

Elke dinsdag en zaterdag struinden mama en mijn tante de markt af. Mijn tante en oom konden heel goed kleding naaien, ze hadden thuis een kledingatelier. Mama kocht stoffen op de markt en mijn tante naaide daar dan nieuwe kleren van, voor mij. Bijna dagelijks kreeg ik een nieuwe jurk. Thuis werd ik ook verwend. Mijn kamer was helemaal roze, ik had daar een hemelbed, een tv, een videorecorder en later zelfs mijn eigen telefoonlijn. Ja, echt, ik had mijn eigen telefoonnummer op mijn prinsessenzolderkamer! Op een gegeven moment was dat voor mij niet zo bijzonder meer, ik raakte eraan gewend. Mama en tante maakten vaak roti, een hele dag werk en ik mocht soms meehelpen met het bakken van de ronde, grote platen. Roti met

spitskool, kerrie-aardappel, kerrie-kip, kousenband* en jus, smullen!

Onzeker en bang

Ik ben altijd al heel erg onzeker en bang geweest. Ook had ik een gevoel van minderwaardigheid, ik wees mezelf af. Mijn bovenbenen waren gespierd, ik vond ze te breed en daar voelde ik me erg rot over. Rond mijn zesde jaar begon ik met klassiek ballet. Dat was mijn lust en mijn leven, maar daardoor werden mijn benen nog gespierder. Ik hoorde mensen wel zeggen dat ik een mooi kind was, maar zelf voelde ik dat niet zo. Ook was ik erg verlegen; bij de bakker of in de snackbar durfde ik niet eens te zeggen dat ik aan de beurt was, waardoor iedereen mij vóórging. Ik schaamde me rot dat ik niets durfde te zeggen en daar kreeg ik het dan weer benauwd van.

Als kinderen op straat of op het schoolplein in een groepje stonden te lachen, dacht ik dat ze mij uitlachten. Ook durfde ik niet te vragen of ik mee mocht spelen, opnieuw bang om uitgelachen te worden. Die angsten bleken vaak gegrond. Misschien werkt het zo dat kinderen het aanvoelen als jij jezelf bang opstelt en dat je daardoor vanzelf meer kans loopt om daadwerkelijk gepest te worden? Hoe dan ook, ik was een makkelijk slachtoffer. Ik werd veel gepest. Heel pijnlijk en naar, maar het ergste vond ik nog dat ik niet

* Kousenband (*Vigna unguiculata sesquipedalis*) of kowsbanti (Surinaams) is een lange peul, lijkend op een uitgerekte sperzieboon. De kousenband wordt gekweekt in tropische, Aziatische gebieden en in Zuid-Amerika. (Bron: Wikipedia)

voor mezelf opkwam. Verlamd stond ik daar maar, stilletjes. Ik weet niet waarom ik werd gepest. Misschien omdat kinderen jaloers waren omdat ik vaak nieuwe kleren en spulletjes kreeg? Omdat ik er altijd zo netjes uitzag, zeiden ze vaak: ‘Ben je jarig, of zo?’

Identiteit buiten mijzelf

Ondanks het feit dat ik thuis zo werd verwend, heb ik in de relatie met mijn ouders ook veel gemist: emotionele veiligheid, je emoties kunnen uiten en erover praten met je ouders, ontdekken wie ik ben en wat mijn waarde als meisje is, leren omgaan met tegenslagen, wijs omgaan met geld, seksualiteit – daarin ben ik het nodige tekortgekomen. Wat ik bovenal heb gemist, is een gevoel van geliefd en goed genoeg zijn en een knuffel. Ik wilde zo graag dat mijn ouders trots op me zouden zijn, dat ze zouden zeggen: ‘Ik hou van je’, of ‘We zijn trots op je’, ondanks mijn fouten. Sommige vakken op school vond ik heel moeilijk, en hoe hard mijn ouders ook hun best deden om het mij uit te leggen, ik begreep er steeds minder van. Daar heb ik vaak om gehuild. Ik miste het dat ik als kind bijvoorbeeld op schoot mocht komen zitten en mijn vader of moeder zei: ‘Lieverd, je bent goed zoals je bent’, een zin waar warmte en onvoorwaardelijke liefde uit spreekt.

Mede daardoor ben ik heel perfectionistisch (en faalangstig) geworden en begon ik mijn identiteit te zoeken in dingen buiten mijzelf: hoe ik eruitzag, mijn diploma’s, werk, salaris... Die valkuil is er nog steeds, maar zo wil ik helemaal niet zijn. Jezus zegt niet voor niets met zoveel woorden: je bent gewoon mijn kind,

het maakt helemaal niet uit of je vijfhonderd of vijfduizend euro per maand verdient, en of je zestig of tachtig kilo weegt. Het blijft een dagelijkse uitdaging voor mij om dat te geloven.

Toch wil ik mijn ouders niet als schuldigen aanwijzen. Ik ben zelf verantwoordelijk voor mijn eigen daden en heb richting hen ook fouten gemaakt. Ze zijn er altijd voor mij geweest en hebben me alles gegeven wat in hun vermogen lag. Ik heb hen vergeven voor wat ze me niet konden geven. De verkeerde keuzes die ik later heb gemaakt, zijn niet hun schuld.

Mama ziek

Een belangrijke verandering in mijn jeugd kwam door de ziekte van mijn moeder. Rond mijn achtste werd ze ernstig ziek: darmkanker. Mama had veel pijn en moest ziekenhuis in, ziekenhuis uit. Afschuwelijk. Ik heb zelfs mijn verjaardag een keer in het ziekenhuis moeten vieren. Ondertussen was mijn vader emotioneel afwezig. Fysiek was hij er wel, maar ik kreeg weinig aandacht, we hadden geen band. Dat heeft voor een leegte in mij gezorgd, een diep gat dat gevuld moest worden.

Langzaam gebroken

Op een dag – ergens rond mijn tiende levensjaar, mijn moeder was al weer een tijdje thuis uit het ziekenhuis – werd ik opeens voorgesteld aan mijn nicht uit Curaçao en haar partner, die in Capelle aan den IJssel woonden. Tot die tijd wist ik wel dat ik familie in Suriname had, maar van een nicht in Curaçao had ik nog niet eerder gehoord. Wat bleek: mijn opa, de vader van mama, had mijn oma laten zitten met vijf jonge kinderen. Vervolgens bouwde hij op Curaçao een nieuw leven op met andere vrouwen, bij wie hij kinderen kreeg.

Met mama ging ik geregeld op visite bij deze nicht. Ik begon haar enorm te waarderen; ze gaf mij aandacht en warmte, deed mijn haar en kookte lekker.

Concentratieproblemen en faalangst

Ondertussen worstelde ik al mijn hele kindertijd met spanning en allerlei gedachten, gevoelens en angsten. Niet vreemd dus dat ik op de lagere school last kreeg van concentratieproblemen. Ook was ik erg faalangstig. Om die reden bezocht ik met mijn moeder het Riagg, een instelling die gespecialiseerd is in geestelijke gezondheidszorg. Ze deden allerlei testen bij mij en ik vond er een luisterend oor. We onderzochten